

Нищо няма значение

ОТ ЗЛАТКА Г. КЕРЕМЕДЧИЕВА

* 2005 *

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

**АНА
МОЛИ
МАРИЯ
ПСИХОЛОГЪТ
РЕПОРТЕРКАТА**

ПИЕСАТА Е СЪЗДАДЕНА ПО ДЕЙСТВИТЕЛЕН СЛУЧЕЙ.
ИМЕНАТА НА УЧАСТНИЦИТЕ СА ПРОМЕНЕНИ.

1 СЦЕНА

/ Килия в следствието, късно вечерта. Върху леглото – силует на момиче. В дъното до стената психологът с реец се в пространството поглед. Изтрива стъклата на очилата си с парцалче. Мълчание./

АНА : Докторе? . . . Кой ден сме днес?

ПСИХОЛОГЪТ: Сряда е . . .

АНА : Колко ли е часът?

ПСИХОЛОГЪТ: Трябва да е към шест или седем . . .

АНА : Дълг ден . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Тук всичките са такива . . . и дните и нощите . . . Безкрайно дълги, а свършват изведнъж . . . Времето тук тече по свой, особен начин . . .

АНА : Така е . . . Вие не трябваше ли вече да сте си тръгнал?

ПСИХОЛОГЪТ: Да, но останах да изпуша още една цигара. А като си помисля, че почти ги бях отказал . . .

АНА : Тежък ден, а?

ПСИХОЛОГЪТ: Не. Един петнадесет годишен шизофреник намушкал брат си и едно четири годишно момченце обвинено в сексуален тормоз над учителката си . . . Съвсем нормално . . .

АНА : Явно днес всички сме изнервени . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Ти защо си изнервена?

АНА : Защото . . . защото нощем не мога да спя . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Щом премине умората от вълненията ти, всичко ще се оправи. Повярвай ми! Ще ти предприша приспивателно . . . /мълчание/
И аз от известно време не мога да спя . . .
Тази работа направо ще ми разбие нервите . . .

АНА : Много работите!

ПСИХОЛОГЪТ: Ами такъв е живота, на първо място винаги е била работата! А една от лошите страни на моята работа е, че никога не липсват пациенти. Работя, претоварвам се с работа – докато един ден,

напрежението просто не ме съсипе и самият аз не се превърна в пациент . . .

АНА : Това да слушате човешките проблеми е доста натоварващо, нали?

ПСИХОЛОГЪТ: Да така е! Цял живот се ровя в детските глави, но все пак това ми е работата . . .

АНА : А защо не взимате приспивателни . . . Щом не можете да спите . . . Взимайте приспивателни и ще се почувствате по – добре, нали и мен това ме съветвате? Или защо просто не си сменете работата!

ПСИХОЛОГЪТ: Ти така ли правиш?

АНА : Как?

ПСИХОЛОГЪТ: Бягаш от трудностите! . . . /мълчание/

АНА : Искате ли да ви разкажа един виц? Без това и двамата не можем да спим, поне да се по забавляваме.

ПСИХОЛОГЪТ: Добре, слушам те! /мълчание/
Защо не ми разкажеш, защо не можеш да спиш?

АНА : Защото нямам нищо за разказване! . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Страхуваш ли се от сънищата си?

АНА : Всички се страхуваме от кошмари . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Искаш ли да играем на една игра?

АНА : Игра?

ПСИХОЛОГЪТ: Да, но само ако искаш!

АНА : Каква игра?

ПСИХОЛОГЪТ: Помага да говориш по – лесно за нещата, които ти тежът! За нещата, които ти са се случили . . .

АНА : На мен нищо не ми се е случило!

ПСИХОЛОГЪТ: Тогава обясни ми, защо сънуваш тези кошмари?

АНА : Не ми се говори за това . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Все някога ще трябва да говориш . . .

АНА : Не й с вас!

ПСИХОЛОГЪТ: А с кого? . . . /мълчание/ Родителите ти казват, че напоследък имаш доста агресивно поведение . . .

АНА : Родителите ми! Какви родители? Аз нямам родители, сама съм! Хората при който живея не са ми родители, никога не са се отнасяли с мен като към свое дете . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Да, но жената отвън твърди, че е твоя майка . . .

АНА : Майка! Това може би е единственият път, когато е казала, че съм нейна дъщеря . . . не искам да чувам повече за нея . . . не искам да я виждам . . . мразя я . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Успокой се. Знаеш, че аз искам да ти помогна, нали? . . . Отпусни се, тук си при приятел. Освен това съм сигурен, че когато ядът ти премине, ще виждаш нещата друго яче. Нали така?
Ще ми разкажеш ли какво те ядосва толкова

много . . . /мълчание/ Ако искаш да ти помогна,
ще трябва и самата ти да ми помогнеш като
ми разкажеш . . . Все пак си мисля, че си . . .

АНА : Мислите си, че ме познавате ли ?

ПСИХОЛОГЪТ: Не . . . просто . . .

АНА : Какво ви е грижа тогава?

ПСИХОЛОГЪТ: Не, не ме е грижа, нали просто си говорим . . .

АНА : Нищо не разбирате! . . . Но няма значение . . .
Уморена съм! . . . И единственното нещо, което
искам в момента, е да се наспя . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Е, добре! Щом не искаш да говориш с мен, аз ще
си ходя! Спи щом искаш. Ще се видим отново
утре . . .

АНА : А ако говоря? . . . Ако говоря ще останете ли. . .

ПСИХОЛОГЪТ: Слушам те! /мълчание/

АНА : Вие имате ли деца?

ПСИХОЛОГЪТ: Да, син и дъщеря. И двамата следват право.
Синът ми завършва, стажант е в една кантора. И
сигурно ще стане добър адвокат . . . Но, нали
обеща ти да говориш . . . а знаеш, че времето ни
е ограничено . . .

АНА : Докторе, сънували ли сте някога сън, в който
ви осъждат и вкарват в затвора?

ПСИХОЛОГЪТ: Да предположим . . . че . . . да . . .

АНА : Е, с мен се случва същото . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Значи по този начин си го обясняваш?

АНА : Кое?

ПСИХОЛОГЪТ: Това заради което си тук! . . .

АНА : Няма обяснение!

ПСИХОЛОГЪТ: Аз мисля, че има . . . /мълчание, Ана отива до
прозореца и гледа през него/ Разкажи ми за
кошмара, който те измъчва? /мълчание/ Често
ли сънуваш този сън?

АНА : Да. Постоянно!

ПСИХОЛОГЪТ: И снощи ли го сънува?

АНА : Не си спомням . . . а вие какво сънувате?

ПСИХОЛОГЪТ: Въпросите са моята част, нали се разбрахме сега
ти да говориш!

АНА : Ще говоря само, ако ми отговаряте и вие!

ПСИХОЛОГЪТ: Добре, но само истината, нали?

АНА : Да. Вие какво сънувате?

ПСИХОЛОГЪТ: Аз не сънувам!

АНА : Лъжете ме!

ПСИХОЛОГЪТ: Не те лъжа, отговорих ти. Не сънувам! И снощи
ли сънува този сън?

АНА : Да. Жена ви и тя ли е лекар?

ПСИХОЛОГЪТ: Не.

АНА : А какво работи?

ПСИХОЛОГЪТ: Мой ред е! Разкажи ми за сънят си! /мълчание/
АНА : Вече няма значение . . .
ПСИХОЛОГЪТ: Защо се предаваш, Ана, защо не ми позволяваш да ти помогна . . .
АНА : Защото ще си помислите, че съм луда!
ПСИХОЛОГЪТ: Не няма! . . .
АНА : Наистина ли?
ПСИХОЛОГЪТ: Виж, обвинена си в престъпление! . . . След няколко дена съдът ще определя съдбата ти . . . и ще го определи базирайки се на това което аз ще напиша. Затова рано или късно ще трябва говориш с мен и да ми разкажеш: защо го направи! . . . На твоята възраст?!? . . . Нима е толкова лесно . . . Кажете ми, как го направи – издебна я в гръб, завърза й очите или просто . . . просто . . . нима е толкова просто да убиеш!!!
АНА : По дяволите , няма ли най – накрая да ме оставите намира!
ПСИХОЛОГЪТ: Трябва да изясним нещата преди да продължим напред . . .
АНА : Не искам да продължавам напред . . .
ПСИХОЛОГЪТ: А това ли е решението според теб – да стоиш тук в тази дупка и да мълчиш?
АНА : Сега нали си говорим?
ПСИХОЛОГЪТ: Да . . . говорим . . . след един месец мълчание, сега говорим . . . Разкажи ми за убийството, Ана!
АНА : Всичко това е лъжа! Няма никакво убийство! Няма убийство и никога не е имало! Никога не се е случвало! Никого не съм убивала! Просто всяка нощ сънувам все един и същи сън. Виждам го дори и когато затворя очи само за минути . . . Но това не означава, че съм луда, нали? . . . Кажете ми, докторе луда ли съм? . . .
ПСИХОЛОГЪТ: Не съм казал, че си луда! . . . Разкажи ми за този сън, Ана!
АНА : Всяка нощ той се повтаря . . . повтаря се . . . като песен от развалена грамофонна плоча . . . Но слава богу, това е само сън! И никога не се е случвал? НИКОГА . . . НИКОГА . . . НИКОГА . . .

/отшумява в ехо, смущение в звук като от прекъсване на телевизионна програма. Ана остава загледана през прозореца. Затъмнение. /

2 СЦЕНА

6 МЕСЕЦА ПО – РАНО

/ Намира ме се в заведение. Оживлението тече, купона е във вихърът си. Моли и Ана танцуват до бара. След малко сядат да си починат и да пийнат бира./

- АНА** : Страшен купон, а?
МОЛИ : Ами, няма нищо по различно от друг път!
АНА : Напротив тъпкано е с народ.
МОЛИ : Да . . . да . . .
АНА : Виж само колко много момчета има . . .
МОЛИ : Я, колко яко! Какво е това?
АНА : Харесва ли ти?
МОЛИ : Много е яка. Кога си я направи?
АНА : Вчера.
МОЛИ : Искам и аз такава!
АНА : Не ти трябва.
МОЛИ : Защо?
АНА : Защото ще ти остане за цял живот . . .
МОЛИ : Е, и . . .
АНА : И ще си умреш с нея . . .
МОЛИ : Знам!
АНА : А знаеш ли каква точно искаш?
МОЛИ : Да, като твоята.
АНА : Защо поне не си избереш нещо друго!
МОЛИ : А защо да нямаме едни и същи татуси?
Това ще е нашият знак, нещо като символ на
вечното ни приятелство . . .
АНА : Хм, идеята не е никак лоша, а и всички в
училище ще се пукнат да ни завиждат . . .
МОЛИ : Да, и след години като се срещнем някъде съвсем
случайно, ще можем да се познаем по татусите . . .
АНА : Между другото ти реши ли къде ще кандидатсваш?
МОЛИ : Искане ми се да ме приемат в уневерситета в
града. Жоро учи от две години там и ми е разказвал
доста вълнуващи неща. Знаеш ли кое е най-хубавото
на завършването?
АНА : Не, кое?
МОЛИ : Че повече няма да ни се налага да се виждаме с тези
досадници съучениците ни. Наздраве!
АНА : А знаеш ли за мен кое е най-хубавото?
МОЛИ : Не, кое?

АНА : Че когато дойда в града след завършването ни, няма да ми се налага да се лутам, защото ще си имам водач.

МОЛИ : Разбира се! Но при едно условие.

АНА : Какво условие?

МОЛИ : Че ще ми пишеш всеки ден през тези четири години, като ми съобщаваш всички новини от тук, дори й най – незначителните.

АНА : Ще имаш да вземаш! Не ти обещавам нищо, защото прекаляваш! По едно писмо седмично е напълно достатъчно.

МОЛИ : Тогава си търси друг водач, когато дойдеш в града. Нека са поне две писма седмично.

АНА : Дадено! Наздраве!

МОЛИ : Наздраве!

ПСИХОЛОГЪТ: Явно с Моли сте много добри приятелки?

АНА : Да, така е!

ПСИХОЛОГЪТ: А карате ли се понякога? /мълчание/ Само това ли сънуваш?

АНА : Мойте сънища са жестока шега, докторе . . . Те се подиграват с мен . . . Само ако можех да ги пренебрегна, но не мога . . . Понякога се опитвам да си казвам, какво да сънувам . . . опитвам се да си кажа например, че летя . . . или че танцувам . . . но никога не се получава . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Сънуваш ли убийството?

АНА : Няма да говоря повече с вас! Колко пъти да ви казвам, че няма никакво убийство!

ПСИХОЛОГЪТ: Ти просто не искаш да осъзнаеш това което ти се случва . . .

АНА : Да. Защото няма никакво убийство!

ПСИХОЛОГЪТ: По – добре стига за днес, а? Да се видим утре.

АНА : Може би.

ПСИХОЛОГЪТ: Може би?

АНА : Ако искам! Ако го поискам . . .

/ Тъмнина. Включва се екран. Телевизионно студио./

РЕПОРТЕРКАТА: . . . Вчера Окръжният съд даде ход на делото за убийството на 14-годишната Мария. ”Това е първото такова дело в страната”- коментираха магистрати. Поради големия медиен интерес зала 12 на 4-тия етаж на Съдебната палата едва побра желаещите да присъстват на процеса. Делото обаче се гледа от председателя на окръжния съд

при закрити врати и репортерите не бяха допуснати, защото обвиняемите са непълнолетни . . . Призовани са 18 свидетели и 13 вещи лица, съдът назначи и съдебно – психична експертиза. Вижте коментара на специалиста.

/интервюто/

РЕПОРТЕРКАТА: По време на разпитите обвиняемите са се държали много хладнокръвно в залата . . .
Как ще коментирате това?

ПСИХОЛОГЪТ: Според мен това е един вид психична защита. Все едно, че казват: “Ние не можем да понесем тежестта на преживяното и за това все едно не го преживяваме”. . .

РЕПОРТЕРКАТА: А какво ще е вашето експертно заключение по казуса?

ПСИХОЛОГЪТ: За съжаление не мога да кажа все още, защото не мога да се обусловя в който й да е случай и да изготвя експертиза без конкретните отговори . . . а за тях все още е рано . . .

/отново в студиото/

РЕПОРТЕРКАТА: След приключване на делото присъдата ще бъде огласена публично. А сега да преминем към останалите новини от деня . . .

/ Екрана изгасва. Чува се запъхтяно дишане с удари на сърце. Смущение в звука като прекъсване на телевизионна програма./

3 СЦЕНА

ПСИХОЛОГЪТ: Здравей, Ана!

АНА : Здравейте, докторе!

ПСИХОЛОГЪТ: Как се чувстваш днес?

АНА : Добре!

ПСИХОЛОГЪТ: Съжалявам, че не се видяхме по – рано, но. . .

АНА : Писнало ви е вече от мен . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Не, не е така! */мълчание/* Още ли сънуваш кошмари?

АНА : Да.
ПСИХОЛОГЪТ: Пак ли онзи сън?
АНА : Да.
ПСИХОЛОГЪТ: Сънуваш как попадна тук ли? /мълчание/
Разкажи ми какво се случи?
АНА : Какво се случи?

/ Ана и Моли са в заведението./

АНА : Ей, . . . ходи ли в новият търговски център?
АНА : Не! Има ли нещо интересно?
МОЛИ : Много яки неща има, ама е доста скъпичко. Харесах си едни ботуши направо трепач . . .
АНА : /Ана посочва момичето/ Нещо подобно като на Мария ли?!
МОЛИ : На коя?
АНА : Ей на онази там . . .
МОЛИ : А, да . . . ти познаваш ли я?
АНА : Да, бяхме в една паралелка - от бившето ми училище е. Искаш ли утре да отидем на кино?
МОЛИ : Кой филм ще дават?
АНА : “Перфектно убийство”
МОЛИ : Ок. Чух, че бил готин. Чудя се . . .
АНА : Какво?
МОЛИ : Какво толкова харесват в нея момчетата?!
АНА : В коя?
МОЛИ : В нея! . . . Само дето има яки дрешки, иначе ми изглежда куха . . .
АНА : Е, не е . . .
МОЛИ : Нещастница . . .
АНА : Не ѝ се подигравай! Знаеш ли какво нещастие е да си грозна?
МОЛИ : Да бе, и особено ако изглеждаш и проста! Скапана уличница . . . Ама гледай само как ѝ се лепят момчетата . . .
АНА : Ами тя за това се облича така . . .
МОЛИ : Защото си го търси . . . Даже се е гримирала като проститутка . . . Погледни я как се прави на интересна –само и само, да им привлече вниманието: театралнички и преиграва непрекъснато . . . Иначе те никога не биха я погледнали . . . Умрял някой за претритите ѝ кълки . . . Ние сме сто пъти по – хубави от нея! А има ли мъже покрай нас? НЕ! . . .
АНА : Не се претеснявай такива жени освен за свирки за друго не могат да си хванат мъже.
МОЛИ : Скапана уличница . . . Направо ги мразя такива долни

курви като нея! . . . Знаеш ли според мен какво й трябва?

АНА : Не какво?

МОЛИ : Един здрав тупаник от някой, които да й натрие носа и да я постави на място й . . .

АНА : Не говориш сериозно. . .

МОЛИ : Напротив, сериозна съм! Какво ще кажеш ние с теб да го направим? Ще я извикаме на вълн . . . не, по – добре да я изчакаме сама да си тръгне . . . или пък, да я поканим у вас на гости, нали се познавате . . . и да я посплашим малко . . .

АНА : Ама ти съвсем сериозно ли!?!

МОЛИ : Да . . . хайде, ще се позабавляваме! Участваш ли?

АНА : Ами . . .

МОЛИ : Какво “ами”! Да или Не!

АНА : Ами аз . . .

МОЛИ : Помисли си . . . Ние губим, ако не го направим. Заради такива като нея не можем да си хванем гаджета . . .

АНА : Да така е, но все пак . . .

МОЛИ : Хайде де, само малко ще я сплашим . . . ще бъде интересно! Все пак, става въпрос за нашето щастие! Пък и какво толкова? Ще и скръцнем със зъби на тая глезла и после ние ще сме ”ГОТИНИТЕ”. Е, какво решаваш?

АНА : Добре . . . приемам . . .

МОЛИ : Сигурна ли си? Мога ли да разчитам на тебе?

АНА : Да, ще участвам! Права си, тя не е нищо повече от нас и има нужда някой да й даде урок по морал.

МОЛИ : Така те искам! Ти си истинска приятелка!

АНА : Да пием за това!

МОЛИ : За приятелството и за истински готините жени.

АНА : Наздраве!

МОЛИ : Наздраве!

/ Смущение в звука като от прекъсване на радио праограма/

4 СЦЕНА

/Включва се екрана. Ана е с телефон в ръката, говори с телефонен секретар./

АНА : Ало, ало . . . Моли . . . там ли си? Е . . . съжалявам, че не те открих, търсих те и по – рано . . . но може би така е по - добре. Искан да ти кажа нещо! */мълчание/* Направих го, онова за което говорихме преди седмица! Поставих я на мястото ѝ! */мълчание/* Всъщност разкарах я завинаги. */мълчание/* И да знаеш няма връщане назад. */мълчание/* Наистина съжалявам, че не те открих . . . Ако искаш ела до в къщи! Чао за сега!

/Екранът се изключва. Туптене на сърце./

5 СЦЕНА

/ Ана гледа през прозореца. В страни от нея е застанал психологът./

ПСИХОЛОГЪТ:Какво гледаш?

АНА : Наслаждавам се на гледката. Навън вали сняг!

ПСИХОЛОГЪТ: Сняг ли?

АНА : Да. Това е първият сняг за тази година . . . всичко изведнъж стана толкова красиво . . . и чисто . . . как ми се иска да го пипна . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Ще имаш тази възможност, но друг път. Сега по – добре слез от там!

АНА : Защо?

ПСИХОЛОГЪТ: Защото можеш да паднеш.

АНА : Няма значение . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Нима животът ти няма значение?

АНА : Нищо вече няма значение . . . Аз нямам право на живот . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Не говори така всеки има право на живот . . .

АНА : Не сте прав!

ПСИХОЛОГЪТ: Прав съм и ти сама ще го осъзнаеш . . .

АНА : Казах ви, че това вече няма значение . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Значи няма нищо заради, което си заслужава да живееш, така ли?

АНА : Да !

ПСИХОЛОГЪТ: Не ти вярвам!

АНА : Погледнете на там!*/посочва през прозореца/* Какво виждате?

ПСИХОЛОГЪТ: Във всеки случай нищо заради което да си заслужава да умреш!

АНА : Напротив!

ПСИХОЛОГЪТ: Защо, ти какво виждаш?

АНА : Виждам светът . . . градовете, улиците . . .
И всичко е толкова бяло . . . и чисто . . . а аз изгубих своята чистота, невинността си . . . Чувствам се толкова мръсна . . .

ПСИХОЛОГЪТ: И вярваш, че ако докоснеш снега ще се причистиш?

АНА : За мен нищо вече няма да е както преди . . .
Чувствам се сякаш съм попаднала в някакъв странен свят и потъвам бавно в бездънна пропаст на дъното на която е смъртта . . . Знаете ли, когато човек мисли за смъртта тя не му се струва толкова страшна . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Остави смъртта, разкажи ми какво се случи после.

АНА : Не мисля, че ще ви е интересно.

ПСИХОЛОГЪТ: Не мисля така!

АНА : Мисли те ли?

ПСИХОЛОГЪТ: Убеден съм! Е, ще ми разкажеш ли . . .

6 СЦЕНА

/ В къщата на Ана. На канапето лежи Мария, тя е мъртва. До нея на пода лежи чантата ѝ. Ана се навежд взема чантата ѝ и започва да рови в нея. Изважда мобилен телефон и го прибира в джоба си. Звънецът на вратата извънтява, Ана излиза и се връща с Моли./

- МОЛИ** : За малко да не дойда . . . къде е тя?
АНА : Лежи там
МОЛИ : Не няма да погледна, не обичам да гледам мъртви
АНА : Ами ако се окаже, че там няма никакъв труп?
МОЛИ : Как така, ти не си ли . . . знаех си, че е майтап! Да-знаеш как ми улекна!
АНА : Ами ела да провериш. Или предпочиташ да стоиш тук и да трепериш.
МОЛИ : Какво значи “да треперя”, просто ми става лошо от труповете.
АНА : Спокойно . . . /двете приближават/
МОЛИ : Значи все пак е истина?
АНА : Да . . . и сигурно вече трупът ѝ е съвсем изгинал.
МОЛИ : Ани !!!
АНА : Но това няма значение
МОЛИ : Всичко има значение. Защо го направи?
АНА : Знам че ми се сърдиш за това, че направих всичко сама, все пак идеята беше твоя! Но не можах да се свържа с теб по телефона . . . на село ли си бяхте?
МОЛИ : Да, но не те питах за това! А . . . защо я уби!!!
АНА : Сега пък да не кажеш, че си започнала да я харесваш . . .
МОЛИ : Не, но . . .
АНА : “Не, но . . .” Тогава какво ти пука, нали сега ние ще сме “ГОТИНИТЕ” !!! Ти самата го каза миналата седмица когато говорихме за това.
МОЛИ : Но не съм казала да я убиваме, исках само да я сплашим и да ѝ дадем урок . . . Господи, а сега какво ще правим?
АНА : Абсолютно нищо. Спокойно . . . спокойно де . . . Разбира се, ще трябва да я разкараме и ти ще ми помогнеш.
МОЛИ : НЕ . . . това са глупости, слушай, това е безумие - няма да стане!

АНА : Стига де!

МОЛИ : НЕ няма да го направя, дори да кажеш, че съм страхливка. Няма да го направя!

АНА : Не си страхливка! Тебе не те е страх, ти просто си един прекалено добър човек и затова мислиш, че не можеш да го направиш. Моли, без теб съм загубена! Но както искаш!!! Аз на твое място бих ти помогнала, защото сме приятелки, нали! Пък и нали ти даде идеята . . . ако не беше казала . . . аз нямаше да го направя!

МОЛИ : Но не съм имала предвид да я убиваш! Господи, а ако ни разкрият?

АНА : Тогава ще ни заточат на някой пустинен остров! . . . Не, няма да ни разкрият. Но дори и да го направят нали ще имаме право на последно желание . . . или поне на последно писмо . . .

МОЛИ : Боже, в какво се забърках.

АНА : Какво ще е твоето последно желание?

МОЛИ : Какво?!?

АНА : Нямаш ли си последно желание?

МОЛИ : Престани да се ебаваш!!!

АНА : Добре де, стига толкова приказки. Хайде, тя трябва да изчезне.

МОЛИ : Не, няма да я пипна.

АНА : Да не ти хлопа дъската? Няма да те ухапе.

МОЛИ : Дори не мога да я погледна.

АНА : Ела сега, хвани я за крака . . .

МОЛИ : За нищо на света . . .

АНА : Добре де, отиди поне да пазиш на вратата.

МОЛИ : Ана, майка ти се прибира! */На врата се звъни./*

АНА : Подяволите! Ела помогни ми да я изместим, да я внесем тук.

/Изнасят трупа./

АНА : Ох, добре, че всичко това е само сън! Гади ми се, сигурна съм, че ще повърна ако продължа да мисля за цялата тази мръсотия . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Хайде, още малко смелост. Разчитай на мен. Аз ще ти помогна . . . Да ти донеса ли малко вода? . . .

АНА : Благодаря ви, докторе. . .

ПСИХОЛОГЪТ: Разкажи ми всичко, това ще те облекчи . . .
Продължавай! Опитай се да си спомниш всичко, което е станало след това – всяка една подробност. Не бързай имаме достатъчно време . . .

7 СЦЕНА

/ Отново сме в къщата на Ана. Момичетата пият бира на канапето, а трупът вече го няма./

АНА : . . . и тогава аз ѝ казах: “Виж какво кучко, хич не ми пука за тебе!” . . . Хванах я и . . . */хваща бутилката и я превърта все едно изтисква парцал/* . . . и това беше . . . Я да си вземем по още една бира!

МОЛИ : Добра идея

АНА : Такааааа, и след това я сложих на дивана и после ти дойде . . . */започва да се смее/* . . . с ангелкото си лице, цялата позеленяла, та чак ми стана жал за тебе . . . Изглеждаше доста зле . . . Уф, бирата е свършила. Ще трябва да се ходи до магазина . . .

МОЛИ : Нищо остави, пий от моята . . .

АНА : */отпива глътка/* . . . беше като във филм . . . като в филма дето го гледахме онзи ден . . . На теб хареса ли ти?

МОЛИ : Краят ме изненада . . .

АНА : А за мен финалът беше ясен от самото начало . . . но това се постига с много гледане на филми . . . Ох, щях да забравя! */вади мобилният телефон от джоба си/* Колко мислиш, че ще можем да вземем за това? */Моли вдига рамене/* Ще го продадем и ще отидем на “шопинг“ в новия търговски център. Но преди това трябва да изгорим трупа, и всичко ще си дойде на мястото. Ще видиш всичко ще е наред!

МОЛИ : Не, не мога повече . . . стига толкова! Повече няма да съм ти съучастница . . . Преди малко едвам се измъкнахме да не ни хване майка ти.

АНА : Но се измъкнахме, нали? В началото малко се уплаших, че ще ни издадеш . . . но после се справи блестящо!

МОЛИ : Ти какво си мислиш, та нали там вътре лежи труп? Ами ако майка ти се върне пак? Ако ни разкрие?

АНА : Няма да се върне . . .

МОЛИ : Ще се върне . . . ще се върне . . .

АНА : Не, няма да се върне, ти не я познаваш. Откакто сестра ми се чупи нея все я няма.

МОЛИ : Никога не си ми споменавала, че имаш сестра.

АНА : Имах . . .

МОЛИ : И какво е станало с нея?
АНА : Един ден се скара с нашите, тръшна вратата и повече не се върна. Аз бях малка и не разбрах какво точно се случи, но от тогава майка ми все се обвинява, че заради нея “скъпоценната и дъщеричка” е изчезнала. Разведоха се и с баща ми, понеже постоянно се караха за това. От тогава все се местим по квартири, а това е четвъртото ми училище за две години насам.

МОЛИ : Не я ли обявихте за издирване?
АНА : И още как! Всеки ден висяхме в смотаният полицейски участък.

МОЛИ : И какво?
АНА : Ами . . . нищо . . . Накрая “нашата” изпадна в депресия и се пропи. Искаше да разлепи снимки на сестра ми , ама от полицията ѝ казаха: “ Снимки ли? Че като ти върнем момичето нали всички ще разберат, че е била курва – как ще гледаш хората в очите? “ И това съвсем я довърши. Сега порка като алкохоличка и ходи на гарата да чака сестра ми да си дойде. За това ти казвам, че няма да се върне . . . Прибира се само за да вземе нещо, което може да продаде и да си купи пиячка. Всъщност ако ме питаш по – добре е да не се връща изобщо. Въобще не ми пука за нея . . .

МОЛИ : А ако родителите на Мария я обявят за издирване . . .
АНА : Те сестра ми не намериха, че нея ще намерят . . .
МОЛИ : А ако ни хванат . . . Аз отивам в полицията . . .
АНА : Никъде няма да ходиш! Моли, това ще е най – голямата глупост, която ще направиш. Та нали ти ще си първата която ще хванат и опандизят. Първо помисли преди да направиш нещо, защото след това може и да съжаляваш! За това стой мирно и си трайкай . . .

МОЛИ : Не . . . няма да мълча . . .
АНА : Само посмей да отидеш в полицията и . . .
МОЛИ : И какво . . .
АНА : И ти обещавам, че и ти ще изчезнеш като Мария!
МОЛИ : Убийца!!!
АНА : НЕ викай !!!
МОЛИ : Убийца!!! Ти си луда!!!
АНА : Ще ни чуят, не викай и по - лошо може да стане . . .
МОЛИ : Да стане, ще крещя, ще викам . . .
АНА : Не разбирам, защо вдигаш толкова шум за нищо!
МОЛИ : Не е НИЩО . . . Как ще НИЩО . . .
АНА : Ела тук да се разберем . . . Внимавай! . . .
*/издърпва нагоре ръкава на блузата ѝ, както и своя.
Върху ръцете си имат едни и същи татуси./*
Забрави ли знакът ни за приятелство – ние сме кръвни сестри! Ако ме прецакаш, прецакваш и себе

си. Свързани сме завинаги една за друга . . .

МОЛИ : Престани да ме заплашваш, не ми пука, ще те предам . . . Ще те предам, ще предам и себе си и ще се самоубия, така ще свърши, така . . .

АНА : Я по - добре си пийни. Май и ти имаш нужда от анти – депресант. Алкохолът е отлично лекарство, алкохолът и дрогата са . . .

МОЛИ : Не, не искам да пия, искам това да свърши, искам никога да не беше се случвало **и нищо друго няма значение** . . . Дори не ме интересува какво ще стане с мен . . . Искам само да свърши . . .
/тръгва да бяга, Ана тича след нея/

АНА : Моли !!! Моли !!! . . .

АНА : Моли !!! Моли !!! . . .

ПСИХОЛОГЪТ: Какво, Моли?

АНА : Докторе, искам да напиша писмо! Искам да напиша Писмо на Моли!

ПСИХОЛОГЪТ: Ами добре . . . Ти само го напиши и ми дай писмото, аз ще ѝ го изпратя . . .

АНА : Обещавате ли?

ПСИХОЛОГЪТ: Да съм те лъгал за нещо до сега?

АНА : Не!

8 СЦЕНА

/Писмото на Ана. Чуват се удъри на сърце, запъхтяно дишане и смущение в звука. Два следача в червено – Моли, Ана и психологът са на сцената. Момичетата са в черно, а психологът в бяло. Включва се телефонен секретар. Докато тече записът на секретаря се разиграва танцов етюд, като се използват и премигвания на осветлението. Ана е с нож в ръка. Моли е на колене пред нея. Ана бавно вдига ножа високо над главата на Моли и двете застават на стоп.

Премигване на осветлението. Картината се повтаря, само че местата на момичетата е сменено. Моли е с нож в ръка - Ана е на колене пред нея. Моли бавно вдига ножа високо над главата на Ана и замахва – застават на стоп.

Премигване на осветлението. Моли държи ножа. Той пада и Ана го взима, двете

започват да се боричкат. Изведнъж осветлението от червено преминава в бяло. Те спират борбата и се опитват да видят кой ги наблюдава. Както в затвора наблюдават затворниците при разпит. Неизвестността ги прави нервни, но нищо не се случва. Просто някой наблюдава поведението им. Прожекторите угасват и отново е червено. Ножа е в Ана и в момента когато всичко се нормализира тя замахва и пробожда Моли. Затъмнение. Чува се туптене./

ГЛАСЪТ НА АНА : Това не е писмо . . . Това са само думи.

Това не може да бъде писмо . . . Ти никога няма да разбереш как са протекли последните ми часове . . . както и аз никога няма да разбера как са протекли твоите . . . Но няма да пиша за последните си часове . . . и въобще няма да пиша . . . Не мога . . . В главата ми се въртят само въпроси, който не искам, а и няма на кой да задам . . . Трябва ми време, за да усмисля всичко . . . в какво се забъркахме, Моли . . . в какво те забърках . . . много съжалявам за случилото се, само ако можех да върна времето назад. Гадно ми е, но продължавам да се смея, понякога. Важно е да се живее с усмивка . . . Въпреки всичко аз продължавам да те обичам, приятелко, и страшно много ми липсваш. Неznam защо ти казвам всичко това . . . Правото на последно писмо не е оправдание . . . Не е . . . Постскриптум . . . знаеш ли измислих си последно желание . . . и то е: Искам господ да съществува! Искам да повярвам, че съществува, какви горещи молитви бих отправила тогава към него! НЕ, само една бих отправила, та да я чуе! Чуй я господи, защото аз не съм от онези, който и без това ти вярват. Чуй една неверничка! Изпълни молбата й, и тя ще повярва в теб. Нека времето да се върне и всичко това никога да не се случвало. Единствено тогава нещата биха могли да се оправят . . . все някак си . . . само искам времето да се върне . . . **да се върне . . . да се върне . . . да се върне . . . да се върне . . .** /преминава в ехо/

/прекъсване на звука като сякаш някой е сменил програмата. Затъмнение. Блиц. Чува се туптене на сърце. Шум като от превъртане на кадри. /

9 СЦЕНА

/ Включва се екрана. Намира ме се в заведение. Трета сцена се повтаря. Оживлението тече, купона е във вихърът си. Моли и Ана танцуват до бара. След малко сядат да си починат и да пийнат бира./

АНА : Страшен купон, а?
МОЛИ : Какво?
АНА : Страшен купон!
МОЛИ : А, да . . . да . . . Я, колко яко! Кога си я направи?
АНА : Ами . . . вчера . . .
МОЛИ : Искам и аз такава!
АНА : Не ти трябва.
МОЛИ : Защо?
АНА : Първо, защото ще ти остане за цял живот, а и ужастно много боли . . .
МОЛИ : Така ли?
АНА : И второ, има опасност да ти се инфектира ръката и да ти я одрежат . . .
МОЛИ : А ти как се реши да си я направиш тогава?
АНА : Ще ми се да не си я бях правила . . .
МОЛИ : Съжеляваш ли?
АНА : Да!
МОЛИ : Все пак си мисля, че идеята е яка!
АНА : Забрави . . . не си заслужава . . . Искаш ли да си ходим?
МОЛИ : Защо! Рано е, а и още е тъпкано с народ. Виж само колко много момчета има . . .
АНА : Защото се чувствам странно . . .
МОЛИ : Странно ли? Я се отпусни, дръж се нормално и се забавлявай. Наздраве!
АНА : Не, искам да си ходим . . .
МОЛИ : Защо, тук е интересно, а и се забавляваме страхотно . . .
АНА : На мен вече не ми е забавно!
МОЛИ : Ей, я виж онази там, */посочва към момичето/* има страхотни бутуши, нали!
АНА : Господи . . .
МОЛИ : Какво не ти ли харесват?
АНА : Не, не . . . просто днес видях същите бутуши в

новият търговски център . . .
МОЛИ : Страшни са, а! Колко ли струват . . .
АНА : Скъпички са . . .
МОЛИ : С тази съм била в една паралелка - от бившето ми училище е, казва се Мария . . . Струва ми се . . .
АНА : Да, да променила се е! . . . хайде сега да си тръгваме . . .
МОЛИ : От къде знаеш какво щях да кажа?
АНА : Предположих . . . Сега тръгва ме ли си?
МОЛИ : Какво си се разбързала толкова?
АНА : Наистина искам да си ходя . . . Имам лошо предчувствие . . .
МОЛИ : Предположения, предчувствия . . . Я по – добре пийни малко, това ще ти върне настроението и ще ти помогне да забравиш лошите мисли.
АНА : Не искам да пия, искам да си ходя!
МОЛИ : Знаеш ли, започна да се дръжиш като “куха лейка” и изобщо не ме кефиш.
АНА : Ще се държа както си искам, разбра ли. И още сега си тръгвам.
МОЛИ : Ти сериозно ли?
АНА : Да! И ако не си тръгнеш с мен, поне не ме задържай!
МОЛИ : Какво ти става да не си в цикъл?
АНА : Нищо не разбираш. Ако останем тук ще се случи нещо наистина много лошо.
МОЛИ : Това пък от къде го измисли или и е още едно от твоите предположения. Страхотно въображение имаш или пък си с ясновидски способности. Трябва да проверим тая работа! За това оставаме!
АНА : Подиграваш ли ми се?
МОЛИ : Неее
АНА : Тогава хайде да си ходим
МОЛИ : Никъде не тръгвам с хахо като тебе. Ти съвсем си откачила.
АНА : Точно така и за това сега си тръгвам.
МОЛИ : Ако си ми приятелка ще останеш!
АНА : Бях ти приятелка, сега тегля чертата между нас!
 Край!
/тръгва да излиза/
МОЛИ : “Край! “. . . Утре пак ще ми се обадиш! . . .
АНА : Не, няма да ти се обадя! От сега нататък не съществуващ повече за мен!
/Моли излиза./
МОЛИ : Ще видим!

10 СЦЕНА

/Премигване на екрана. Моли е с телефон в ръката, говори с телефонен секретар./

ГЛАСЪТ НА МОЛИ : Ало, Ана . . . там ли си? Е . . .
съжалявам, че не те открих, търсих те
по – рано, но те нямаше . . . може би така е
по - добре. */мълчание/* Искях само да ти кажа . . .
Знам, че ми се сърдиш, но можем да поговорим . . .
/мълчание/ Съжалявам за онова, за което ти казах
онзи ден! */мълчание/* Всъщност не го мислих
наистина . . . */мълчание/* Ти все още си ми
приятелка и ако ми прощаваш обади ми се . . .
или ако искаш ела до къщи! Ако можеш да върна
времето */повтаря се в ехо/* времето да се върне . . .
да се върне времето . . . никога нямаше да ти се
развикам така – можем да се разберем . . . да
отидем на кино . . . Разбрах, че ще дават много
хубав филм “Перфектно убийство” . . . Само ми
се обади! Чао за сега!

/Премигване на екрана. Смущение в звука като прекъсване на телевизионна програма. На екрана се появява репортерката в телевизионното студио./

РЕПОРТЕРКАТА: Окръжният съд наказва с лишаване от свобода
Ана за 9г, а Моли за 8г. Двете момичета ще изтърпят
наказанията си в поправителният дом за
непълнолетни в Сливенският затвор. Адвокатите им
заевиха, че ще обжалват пред Апелативният съд, но
не пожелаха да дадът интервю пред камерите.
А сега, останалите новини от деня . . .

/Смущение в звука като прекъсване на телевизионна програма. Екранът изгасва./

11 СЦЕНА

ПСИХОЛОГЪТ: Хайде, Ана! Време е. Трябва да тръгваме.

АНА : Какво!?! Много е рано! Къде ще ме водите?

ПСИХОЛОГЪТ: Местим те.

АНА : Защо? Коя дата сме?

ПСИХОЛОГЪТ: Решението на касационната инстанция излезе и съдът се произнесе. Присъдата ти вече влиза в сила, прехвърляме те в мястото където ще изтърпиш наказанието си. В “колонията”.

АНА : Какво е това “колония”? Няма ли да остана тук? Искам да остана тук! Не искам да ходя в шибаната “колония” по дяволите . . . всички вървете по дяволите! Там ще умра! Изпращате ме на сигурна смърт, копелета!

ПСИХОЛОГЪТ: Не се притеснявай, няма да умреш. Условията не са чак толкова лоши, и ако стрикно изпълняваш задълженията си и не създаваш проблеми, нищо лошо няма да ти се случи. Престоят ти там изцяло ще зависи от теб самата, лошото поведение и подражанието на други затворници в “колонията” не се толерира положително от възпитателите. Само тогава последствията не са приятни, но аз съм убеден, че ти ще оправдаеш доверието ми и ще се справиш.

/мълчание, психологът тръгва да излиза/

АНА : Докторе! . . . */мълчание/* Питам те ме ЗАЩО?!

Все още ли искате да знаете, защо я . . .

/мълчание/ Незнам защо! Просто чувствах, че искам да го направя. И има ли значение защо го правиш? Просто го правиш **и нищо друго няма значение** . . . Аз съм просто една нещастница.

Боли ме от това, че никой не ме познава и не ме разбира. Боли ме от това, че имам в сърцето си любов, а нямам на кого да я дам! За мен самата обаче не ми е жал. Това значи ли, че съм луда?

/мълчание/ . . . И тази нощ сънувах онзи сън!

Винаги един и същи. Повтаря се като песен от развалена грамофонна плоча. Сънувам как я правя на пихтия. . . ето ме . . . стоя . . . а сърцето ми бие до пръсване, очите ми присвити от злоба в изблик на омраза, на отмъщение и на мъка.

Струва ми се, че чувам гласът ѝ: вика ме, а тя

стой и ме гледа с ангелското си лице –усмихва
ми се . . . усещам, че нещо не ми е както
трябва. Поглеждам в огледалото . . . не помня да
съм си постригвала косата, но тя е значително
по-къса от преди, а лицето ми е размазано . . .
Докторе! Когато умра и аз ли ще имам ангелско
лице като нейното? И аз ли най – после ще съм
като нея??? Искам да бъда като нея! Поне ми се
иска да вярвам, че ще е така! Тя имаше това
което аз нямах . . . Сега вече може и никога да
не го получа. Но няма значение . . .

ПСИХОЛОГЪТ: **Напротив, всичко има значение! И помни, че
животът ни винаги е в нашите собствени
ръце . . .**

*/ Смяна на осветлението. Чува се шум от прекъсване на сигнала. Силно туптене.
Стъпките на Ана, която върви към затвора. И те постепенно затихват. МУЗИКА /*

КРАЙ